

διὰ ν' ἀναπαυθῇ ἐπ' ὀλίγον ὁ φέρων, οἷον λίθος, ἀνά-
λημμα, τοῖχος κττ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπόθεμα 2.

* ἀποθετήρα ἢ, ἀμοθεχτήρα Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθέτω.

Τόπος κατάλληλος, οἷον ὕψωμα γῆς, ὅπου ὁ φέρων
φορτίον ἀποθέτει αὐτὸ πρὸς ἀνακούφισιν. Συνών. ἰδ. ἐν
λ. ἀπόθεμα 2.

ἀποθετός ἐπίθ. ἀμάρτ. ᾠθετή ἢ, Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπίθ. ἀπόθετος = ἀποτεθειμένος, ἀπερ-
σιμμένος.

Τὸ θηλ. ὡς οὖσ., γυνή ταπεινοῦ ἀναστήματος, σκωπτι-
κῶς: ᾠθετή λέμε νὰ κοντακιανῇ. Μωρ' ᾠθετή! (ὑβρις).
Συνών. κοντισσιούμπης.

ἀποθετούρι τό, Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθέτω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-οῦρι.

Ἀποθετάρι 2, ὁ ἰδ.

ἀποθέτω Ἀντικύθ. Θράκ. (Μυριόφ.) Κρήτ. Κύθηρ.
Νάξ. (Ἀπύρανθ. Κινίδ.) Πελοπν. (Μάν.) κ. ἀ. — ΚΜπαστ.
Ἄλιευτ. 19 ἀποθέτω Χίος (Καρδάμ.) ἀποθέτου Θράκ.
(Αἰν.) κ. ἀ. ᾠθετόω Κρήτ. ᾠθετόω Μεγίστ. ἀποθένω
Ἡπ. Νίσυρ. Σύμ. ᾠθέν-νω Τῆλ. ἀποθένου Στερελλ.
(Αἰτωλ.) ᾠθέν-νω Σύμ. ᾠθεύκω Κύπρ. ἀποθήκω Πόντ.
(Κερασ. Οἶν.) ᾠθήκω Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Ὁφ. Τραπ.)
ἀποθέκω Πόντ. (Χαλδ.) — Λεξ. Μπριγκ. ἀποθέκου Ἡπ.
(Ζαγόρ.) Μακεδ. (Καστορ.) ἀποθέκω Κάρπ. Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ.) ᾠθέκω Κάρπ. ᾠθέκω Ρόδ. (Κάστελλ.) ἀμπο-
θάω Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἀποθοῦ Πελοπν. (Μάν.) ἀποθέ-
γου Λέσβ. ᾠθώκω Κάρπ. Ἀόρ. ἐμόθεκα Καρ. κ. ἀ.
ἀποθώκα Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποτίθημι. Οἱ τύπ. ἀποθήκω καὶ
ἀποθέκω ἐκ τοῦ ἀορ. ἀπόθηκα - ἀπόθεκα, περὶ οὗ
ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,279. Οἱ τύπ. ἀποθέκω καὶ ἀπο-
θέκω ἐκ τοῦ ἀορ. ἀπόθεξα ὡς καὶ ἔρριξα - ρίχτω
καὶ ρίχνω κττ. Ὁ τύπ. ἀποθένω ἐκ τοῦ ἀορ. ἀπόθεσα
περὶ οὗ ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 24 (1912) 12 ὡς καὶ ἔδεσα
- δένω κττ. Ὁ τύπ. ᾠθεεύκω ἐκ τοῦ ἀορ. ἐμόθεψα ὡς
καὶ ἔζεψα - ζεύκω. Ὁ τύπ. ἀποθοῦ καὶ ἀμποθάω
ἐκ τοῦ ἀορ. ἀπόθηκα - ἀμπόθηκα ὡς καὶ βοήθησα
- βοήθω καὶ βοηθάω. Ὁ τύπ. ἀποθώκω ἴσως κατὰ
τὸ διώκω. Περί τῆς τροπῆς τοῦ π εἰς μ ὡς καὶ εἰς
τὸ ἀπαντέχω - μαντέχω, Πεντέλη - Μεντέλη κττ.
ἰδ. ΚDieterich Südl. Sporaden 62 καὶ ΧΠαντελίδ.
Φωνητ. 35 Πβ. καὶ ΒΦάβην ἐν Ἀθηνᾶ 45 (1933) 367.
Ὁ τύπ. ἀποθέκω καὶ παρὰ Σομ.

Α) Κυριολ. 1) Θέτω τι ἐν τῇ οἰκείᾳ θέσει ἢ ὅπως
δήποτε τοποθετῶ ὅ,τι βασιτάζω ἐνθ' ἄν.: Ἀπόθεσε τὸ καπ-
πότιο του 'ς τὴ γαρέγλα Α.Κρήτ. Ποῦ νὰ τ' ἀποθέκω; Χίος
'Απόθεσε τὸ ποτήρι ἀπάνω 'ς τὸ ράφι Κρήτ. Ποῦ ἀπόθεκες τὸ
πράμα; Ἡπ. Ἀπόθικι κάπου τὸ ρωί της αὐτόθ. Ἀπόθισι τοῦ
πιδὶ ἀπὰ σὶ μνὰ πέτρα Λέσβ. Ἐνοῖξεν καὶ τοῖς ἀμουςκάλες
του κ' ἐμόθεκεν καὶ τοῖς ἄλλες πέτρες Καρ. Ἐμόθεκεν ὁ ἄντρας
τὸν πεθαμένον ἐκείδ' ἀχμαί 'ς τὸ δρόμο Σύμ. Ῥπῆ τον, ᾠ-
θέν-νει τον 'ς τὸν γίδιον τόπον ποῦ τὸν ἤνρεν αὐτόθ. Κάμνει
φροκαλιὰν καὶ τὴν ἀποθέτ-τει ἀπολίσ' ἀπὲ τὴν πόρταν Καρδάμ.
|| Ἄσμ.

Καὶ τὰ καλιγοπάπουσα 'ς τὴ σκάλα τ' ἀποθένω

Ἡπ. 2) Ἐπὶ τοῦ ἄρτου, πλάσσω Ρόδ.: Ἐπόθεξα τὰ
ψωμὰ Ρόδ. Συνών. πλάθω. 3) Κατακλίνω πρὸς ὕπνον,
βάλλω τινά, οἷον βρέφος, νὰ κοιμηθῇ Πόντ. (Οἶν.) Συνών.
κοιμίζω. 4) Ἀποθέτω τὸ φορτίον, τὸ βάρος, ἀπαλλάσ-

σομαι τοῦ φόρτου πρὸς ἀνάπαυσιν, μετὰ τοῦ ἀντικειμένου
καὶ ἄνευ αὐτοῦ ἀμεταβάτως Κάρπ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.
Κινίδ.) Νίσυρ. Σύμ. Τῆλ. — ΚΜπαστ. ἐνθ' ἄν.: Ἐβά-
ρυνε τ' ἀσκή, πάει νὰ τ' ἀποθέσῃ καὶ 'κεῖνο παίρνει κάτω
(κυλίνεται πρὸς τὰ κάτω) Κρήτ. ᾠθέσε δὲ νὰ ξεκουραστῇς
κ' ὕστερα πάλι τὸ ξανασηκώνεις αὐτόθ. Ἐκακοβόθησες το
καὶ πρέπει πάλι νὰ τ' ἀποθέσῃς νὰ τὸ σάσης (ἐκακοβόθησες
= ἐφόρτωσες ἄσχημα) Ἀπύρανθ. Οἱ μπακκαλιάροι... ἀπο-
ζητᾶνε τὰ μέρη, ὅπου θ' ἀποθέσουνε τὴ γέννα ΚΜπαστ. ἐνθ' ἄν.
'Ἐκεῖ 'ς τὸν τράφο θ' ἀποθέξωμε. — Ἐὼ δὲν ἀποθέκω, σὰ
θές ἐὸν ν' ἀποθέξῃς, ἀπόθεξε αὐτόθ. Ἐλᾶτε ν' ἀποθέξωμε
Κινίδ. Ἐπῆεν κάμποση στράτα, ἐκουράστηκεν καὶ πόθεκε
Τῆλ. Ἐμόθεκα τρεῖς βολές ὥστα νὰ ῥτω Σύμ. || Ἄσμ.

Πρὶν ἀποθώκῃ τὸ σταμνὶ θενὰ τοῦ τὸ μηνύσῃ
Κάρπ. Συνών. ξεφορτώνομαι (ἰδ. ξεφορτώνω).
Πβ. ἀποζεύω 2. β) Συνεκδ. ἀποθέτω βάρος τι εἰς τινα,
φορτώνω Κρήτ.: Ὅλα τοῦ τὰ πόθεκε νὰ τὰ σηκώνῃ. Μὴν
τοῦ τὰ πόθεσῃς ὅλα, γιὰτ' εἶναι βαρὰ. 5) Μέσ. κάθημαι
(οἶονεὶ ἀποθέτω ἐμαυτὸν) Πελοπν. (Μάν.): Ἀποθέσου χάμου
'ς τὴν πέτρα - 'ς τὸ σκαμνὶ κττ. β) Στηρίζομαι, ἀκκουμῶ
Πελοπν. (Μάν.): Ἀπόθεσο 'κειδὰ. 6) Ἀμτβ. κατακλίνο-
μαι Κάρπ.: Ἄσμ.

Μ-μὲ τὸ σκυλλί 'ναι μπιστικὸ καὶ ἐν ἀποχωρίττει,
'ποθώκει 'ς τὰ κοπράχερα, 'ς τὴν ἐσωκοιμητέα.

7) Τυλίσσω εἰς τὴν ἡλακάτην τὴν πρὸς νῆσιν κλωστι-
κὴν ὕλην Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Ὁφ. Τραπ.): Ἐποθήκα
μαλλὶν καὶ ἔκαμα Κρώμν. Τραπ.

Β) Μεταφ. 1) Ἀποδίδω, ἐπιρρίπτω τι εἰς τινα, ἐπὶ
αἰτίας, εὐθύνης Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἄλλοι ἐφταίανε κ' ἐπο-
θέξασί μου τὸ τὸ φταίξιμο ἐμένα. 2) Ὀνειδίζω, κακολογῶ
Πόντ. (Κερασ.): Παροιμ. Κάτ' ἡ πομπή 'ς τὴν δάβαν κὶ ἀπο-
θήκει τοὺς δᾶβάτας (δᾶβα = διάβασις, ὁδός). III) Ἀπο-
καθιστῶ, ὑπανδρεύω Πελοπν. (Μάν.): Καλὰ τὴν ἀπόθεσε.
Πβ. ἀποθώνω.

ἀποθέωμα τό, ἀμάρτ. ᾠθεώμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθεώνω.

Τὸ νὰ ταλαιπωρήσῃ τίς τινα μέχρι θανάτου.

ἀποθεώνω ἀμάρτ. ᾠθεών-νω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ὄν. Θεός. Πβ. μεταγν.
ἀποθεῶ.

1) Ταλαιπωρῶ τινα μέχρι θανάτου, φονεύω: Ἄν σὲ
πκιάσω, ἐν-νὰ σὲ ᾠθεώσω. Μὲ μιὰν τ-τοπ-πουξᾶν ἐπο-
θέσέν τον. || Ἄσμ.

Δὲν εἶμαι Χάρως νὰ βαρτῶ γιὰ νὰ τοὺς ᾠθεώσω,
μήτε Θεὸς τὸ στόμαν τους νὰ πῶ νὰ τὸ πονμώσω.

Μετοχ. ᾠθεωμένος = νεκρός. 2) Ἐπὶ ἀψύχων, κατα-
στρέφω. θραύω: Ἐπκίασεν τὴν κούπ-παν 'ς τὰ χέρκα της
τῶαί τὴν ἐποθέωσεν.

* ἀποθεωτής ὁ, θηλ. ᾠθώτρα Προπ. (Ἀρτάκ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθεώνω.

Θηλ. ἡ οἶονεὶ μέχρι θανάτου ταλαιπωροῦσα, σκληρά:
Ἄσμ.

Ἄνοιξε, μωρὲ σκύλλου γιέ, σκύλλας ᾠθώτρας γέννα.

Συνών. τοῦ θηλ. ξεθεώτρα.

ἀποθηκάρει τό, Πελοπν. (Μάν.) ἀποθεκάρει Χίος
ἀποθοκάρει Κέρκ. (Ἀργυράδ.) ᾠθηκάρει Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀποθήκη καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άρι. Διὰ τὸ ᾠθηκάρει πβ. ἀποθηκεύω - ᾠθηκεύω.

1) Μέγα ξύλινον δοχεῖον εἰς τὸ ὅποιον μεταγγίζεται
τὸ γλεῦκος προσωρινῶς Κέρκ. (Ἀργυράδ.) 2) Ἀποθε-
σιμαῖο 2, ὁ ἰδ., Κεφαλλ. Πελοπν. (Μάν.): Ἐχω 'ς τὸ σπῆτι

